

Eva Gmentová

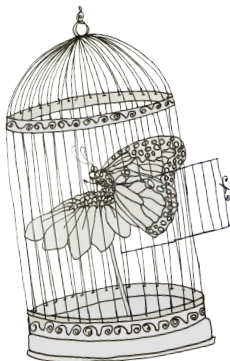

Střípky života

Knihy Radosti

Eva Gmentová

Střípky života

Knihy Radosti

© Eva Gmentová, 2023

978-80-908970-1-4

Eva Gmentová

Střípky života

*Člověk nikdy neztrácí.
Ztrácí, jen když se vzdá.*

Jan Mühlfeit

Prolog

Možná je tahle kniha o tom, jak silně funguje psychika, možná je o tom, že životní situace nás učí, jak žít a jak jít dál, možná je o tom, že nám do cesty přicházejí situace, které nás mají poučit a posunout. Stejně je to s lidmi – nikoho nepotkáváme náhodou, každé setkání má důvod a v důsledku je to zase o naší myslí, přáních, pocitech a straších, které můžou za to, co se s námi děje.

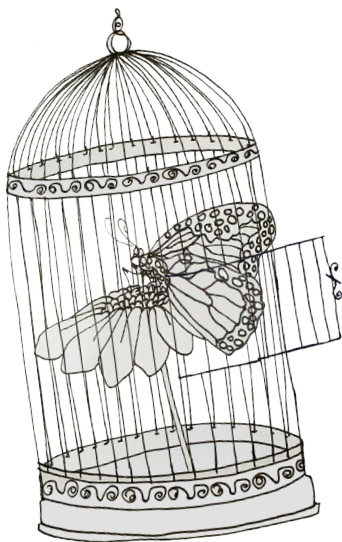
Ale hlavně je tahle kniha o věcech mezi nebem a zemí, které neumíme pojmenovat, ale potřebujeme si je uvědomit, abychom pochopili. Protože cesta životem je cíl, ne smrt a konec.

A proč jsem ji ze svých fejetonů a zamyšlení sestavila? Protože mám pocit, že můj vývoj a cesta k pochopení nejsou u konce, a protože moje myšlenky občas bloudí a chtějí být urovnány a uspořádány.

Ale také jsem ji začala psát proto, že mě jedno setkání a jedno vyznání utvrdily v tom, že naše přání jsou tak silná, že nám dokážou obrátit život vzhůru nohama tím, že se prostě splní. Splní se i za cenu bolesti a utrpení. Stejně je to s naším strachem. I ten se plní, a to je mnohem bolestivější. To, co si buď

silně přejeme, nebo se toho moc bojíme, do našeho života prostě přijde, a je jedno jak. Prostě přijde. Psychika má ohromnou sílu. Dokáže nás uzdravit z těžkých nemocí a úrazů nebo nám těžké nemoci a úrazy způsobit. Tělo a události jsou jen tím, co nám velí hlava. Co je uvnitř nás, odráží se i vně. Tak hezké počtení.

Co tě posílí

Včera mi nejstarší dcera připomněla nejhorší okamžik mého života. Nikdy bych si nemyslela, že i ona si ho pamatuje. Bylo jí osm let, její mladší sestre šest a nejmladší sotva pár měsíců. A právě díky tomu jsem byla s nejmenší, miminkem, doma. Můj muž vezl mou maminku na dovolenou, tedy na vlak do Prahy. Jak už to bývá, starší dcery chtěly jet také, chtěly trávit čas s tatínkem. I moji vnuci chtějí jet s maminkou nebo tatínkem, pokud někam jedou. Já zůstala s miminkem doma. V té době ještě nebyly mobily, ani telefon jsme doma neměli. Jo, pevná linka nebyla pro každého. Za totality ji měli jen vyvolení. Telefonní síť se sice rozšiřovala, ale pět let po revoluci byla telefonní přípojka stále spíš výjimkou. Já si z toho dne pamatuji, že se nevraceli, nevolali... Pamatuji si, že jsem uložila spát to malé miminko, klečela jsem u okna a modlila se a slibovala Bohu všechno na světě, jen aby mi je vrátil domů živé. Do včerejška jsem si nepamatovala, kam jeli a proč, a hlavně proč se nevraceli. Byl to jeden z nejhorších

dnů mého života. Podobnou chvíli jsem měla, když té nejmladší byly asi čtyři roky a měla čtyřicetistupňové horečky. Úplně stejně jsem se modlila a slibovala, a stejně si z toho pamatuji jen ten okamžik.

Dcery i tatínek se v pořádku vrátili před půlnocí. Vlak totiž nejel a oni odvezli moji maminku na dovolenou až do Krkonoš. Proč se nevrátili dříve? No, dálnice v té době byla jediná, a to do Brna, ne do Krkonoš. Včera mi o tom dcera vyprávěla. Povídala, jak jeli odvézt babičku na nádraží a pak ji vezli až na dovolenou. Jak mi nemohli dát vědět a jak jsem pak vyběhla z domu a sevřela je v náručí a brečela a brečela... štěstím. Díky, Bože, že jsi mi je ochránil!

Člověk v sobě některé okamžiky raději zavře, aby ho neničily. Pamatuje si jen vjem, jen situaci, kdy klečí a modlí se. Dopadlo to dobře, a tak raději to, co by vás mohlo bolet, zasunete. Dopadlo to dobře, a tak jen víte, že byl ve vašem životě okamžik, který se dá považovat za ten nejhorší, ale zvládli jste ho a vše dobře dopadlo, takže může být zasunut. Sotva tu zásuvku otevřete, už jsou tam zase slzy, už je tam zase strach, ten vjem, ten pocit – strach a pak úleva. Říká se, že Bůh před vás nepostaví nic, co nezvládnete. Doufám, že je to tak. Ale když to zvládnete, raději to zasunete, aby vám zbyla jen ta síla, kterou jste překonáním získali. Síla by nebyla silou, kdybys-

te k ní pokaždé vytáhli šuplík se strachem a bolestí. Síla má být silou, nemá být oslabena strachem.

Minulý týden se mě ptali na mé motto. Co tě neza-
bije, to tě posílí. Není to ani tak mé motto, jako spíš
prokletí mého života. Můj život je neustálé nahoru
a dolů. Můj život, to jsou pády a vítězství. Můj život,
to je bolest střídaná radostí. Můj život je vstávání
z popela. Necítím se však jako Fénix, jen jako někdo,
kdo vždy přeleze, překoná, zvládne... Jako někdo,
kdo zase nabere dech a jde. Trochu se mi teď po Co-
vidu nabírá hůře, trochu se zadýchávám a dříve se
unavím, ale možné je to jen věkem...

V životě jsou situace, které zvládnete, ale raději si je
nikdy nepřipomínáte. Byly totiž tak těžké, že byste
je znova neunesli, nepřekonali... Byly tak těžké, že si
na ně jen vzpomenete a sevře se vám hrdlo, tak těžké,
že je nikomu nepřejete. Říká se jim třináctá komnata.
Ale co když těch třináctých komnat máte víc? Co když
jich máte třináct? Jsou to ještě třinácté komnaty?
Nebo jsou to jen schody, někdy pořádně vysoké, které
musíte zdolat, abyste došli k té nejvyšší metě?

A co je nejvyšší metou? Přece poslední život na svě-
tě, dokončení vývoje, poslední cesta. U mě to tak asi
ještě není. Já v dalším životě budu ještě překonávat
to, co se mi v tomto tak nějak nepovedlo, třeba vzta-
hy, manželství... A třeba něco, co zatím sama nevím.

Co tě nezabije, to tě posílí! To tě změní. To tě naučí. A to, co přichází, co musíme překonávat, to je náš život. To ten nás mění, ten nás posouvá, ten nás posiluje. Nevíme dne ani hodiny, nevíme, do jaké situace nás postaví.

Na Silvestra 2019 jsme si nikdo nepředstavoval, že prožijeme skoro dva roky tak, jak je teď prožíváme – v rouškách, v omezeních, bez práce, se zavřenými školami, divadly, bez muziky... Kam nás tohle posunulo, jak nás tahle situace posílila? Víte to? Pokud vám nešlo o život, tak to byly jen situace, které nás nějakým způsobem omezovaly, učily nás přizpůsobit se, najít si v nich svou cestu. Učily nás žít svůj život jinak. Ale ty skutečné situace, kdy nás život mění a změní, ty přicházejí zevnitř, z nás, ne zvenku. Přicházejí, když jim dovolíme přijít, nebo když už není jiné řešení, než že přijít musejí. Vnější svět a jeho překážky jsou jen v naší hlavě, jen my je tak vnímáme, jen my si je stavíme. Že někdo něco zakáže, nařídí, omezí – to neznamená, že je to překážka, kterou musíte zdolat. Stane se překážkou, pokud ji tak vnímáte.

Než jsem stačila dopsat tuto kapitolu, přišlo na Moravu tornádo a zničilo domovy a materiální zázemí mnoha lidem. Možná někoho napadne, jestli chci dál tvrdit, že překážky jsou jen v nás, ne zvenku? Ano.